

FELEJTHETETLEN VASÁRNAPRA FELEJTHETETLEN HÉTFŐ VIRRADT

a tegnap felavatott Lánchídon

Vasárnapra az ég is kiderült. A Roosevelt-teret piros és nemzeti-színű zászlóerdő övezi, vörös drapériák borítják a környező épületek homlokzatát, Deák, Ferenc szobra előtt dísztribün áll Lenin, Sztálin és Rákosi Mátyás képével. Az újjáépített Lánchíd első pillérnyílásában él-üzem-jelvény ragyog a reggeli napsütésben, dicsőségesen hirdetve a híd-építők nagyszerű munkatelejesítményét. A Duna két partján hatalmas tömeg hullámzik, Pesttől Budáig — végig a hídon — vörös és a Népköztársaság címerével átszőtt nemzeti-színű zászlókat lenget a szél.

„Sztá-lin! Rákosi! Sztá-lin! Rákosi!”

A térre torkoláló utcák is hamarosan zsúfolásig megtelnek. Tíz óra előtt néhány perccel hatalmas éljenzés jelzi: jön Gerő, a hídverő! Nem sokkal később megérkezik a magyar dolgozók szeretett vezére:

nem lehet megállapítani, ki látta meg először, egyetlen zúgó kiáltásként tör elő a téren: „Eljen Rákosi!”

A lelkes éljenzés nem akar véget érni: „Eljen a Párt!” „Eljen Sztálin!” „Sztálin! Rákosi!” — kiáltják ütemesen.

Tíz órakor a köztársasági indulóval kezdődik a hídavatás. Fa György híd-építő élmunkás és Palotás László, a híd építésének kiváló munkás vezető-mérnöke után Bebrics Lajos közlekedésügyi miniszter lép a mikrofon elé.

— Az újjáépítésnél féltő gond-
dal ügyellünk arra, hogy megöriz-
zük a híd íveinek és pilléreinek
csodás szépségét — mondotta be-
szédeben a miniszter —, de még-
sem csak a réginek mása az új
híd, a pillérek kapuit egy méterrel
szélesebbre készítettük, nagyobb
lett a híd teherbírása. Rövidebb

idő alatt sokkal több gyalogjáró és jármű juthat át a hídon.

Egy év múlva áll az Árpád-híd!

A tömeg lelkesedése tetőfokára hág, amikor a miniszter bejelenti:

egy év múlva áll az Árpád-híd is.

Ezútan Budapest polgármestere, Pongrácz Kálmán veszi át a hidat, első köszönő szavával a felszabadító Szovjetunió felé fordul.

— Mindennapi munkánkban is a Szovjetunió segítségére, vezeté-
sére, példájára támaszkodunk.

A polgármester szavai után az Inter-
nacionale hangjai csendülnek fel. Rá-
kosi Mátyás vezetésével megindulnak
a kormány és a Népköztársaság Elnö-
ki Tanácsának tagjai, hogy elsőnek ha-
ladjanak át a hídon. Bebrics Lajos
miniszter

elvágja a hidat elzáró széles
nemzeti-színű szalagot.

Egetverő éljenzés tör ki, amikor Rá-
kosi Mátyás és az ország vezetői rá-
lépnek a hídra, mögöttük előzöni a
széles hidat a dolgozó nép, amely lel-
kes ujjongással veszi birtokába a ma-
gyar munkások új, hatalmas alkotását.

Már lassan dél felé jár az idő.

Az első vasárnap délután boldogan özönlő tömeg között a Lánchídon

Valóságos népvándorlás van a hí-
don. Csak „lépésben” lehet átmenni a
másik oldalra.

— Eni Karcagról jöttem, — beszéli
Dankó Lajosné. „Menj fel Pestre”, —
mondta a férjem —, „aztán jól figyelj
meg mindent, nehogy valamit is elje-
lejtss elmondani.” Nem is tudom, mi-
képpen lehet majd szóval elbeszélni
mindazt, amit itt láttam és hallottam,
— teszi hozzá Dankóné —, pedig hol-
nap már be kell számolnom róla a
karcagi MNDSZ-ben.

A délutáni órákban Tauber Sándor
soffőr már harmadszor megy át kocsi-
jával az új hídon. Széles mosollyal
magyarázza:

— Azelett a pillérenél mindig meg-
kellett állni, hogy a szembejövő auto-

busznak utat engedjünk. Most kényel-
mesen elférünk mellette.

Az órák mulnak. Az utcák állandóan
öntik a végtelen emberáradatot. Beeste-
ledik. A hídon felgyulladnak a gyö-
nyörű lámpák, megvilágítják a zászló-
kat és a pillérek tetején a vörös dra-
périát.

— Déli tizenkét órája vagyok szol-
gálatban — jegyzi meg Csepeli Sán-
dor rendőrszakaszvezető —, de a for-
galom szinte semmivel sem csökkent.
Az emberek valami leírhatatlan büsz-
keséggel és boldogsággal mennek át
az új hídon. „Az sem baj, ha egy óráig
tart”, mondogatják, „de én is az első
napon akarok keresztülmenni rajta.”

Budapestre leszáll az éjjel, az utcá-
kon már kevesen járnak, de a híd kör-
nyéke még mindig népes.

Szünetnélküli elragadtatás az első hétköznapon

Alig múlt el félhat, amikor hétfőn
hajnalban az első autobus felkanyarod-
dott a még kivilágított hídra. Két ál-
mos utas ült a kocsiiban, de azért
gyorsan az ablakhoz húzódtak, letöröl-
ték róla a párat és nézték, hogyan éb-
red a Duna, hogyan ébred az új híd
az első hétköznap reggelére. Egyszerre

szólaltak meg a kalauzzal mind a
hármán: „Milyen szép ez a híd!”

Hat óra után már egyre népesebb
lett a híd.

A legsietősebbek is megálltak, kör-
rönlöztek s aztán áhitattal léptek
— nyilván először — az új híd
gyalogútjára.

Félnyolc után valóságos népvándor-
lás képét mutatta a híd forgalma. A
hídon átvonuló 2-es, 4-es és 5-ös auto-
buszok zsúfolásig megrakodva robog-
tak.

Nyolc óra tájt megszólítottuk a híd-
főnél Csepeli Sándor rendőrszakasz-
vezetőt, aki reggel újból elfoglalta
posztját.

— Hajnali négy óra óta vagyok
szolgálatban a hídon — mondotta.
Életem egyik legnagyobb élménye lesz
ez a négy óra. En ott álltam őrt a
Margithíd első reggelén is. Az az első
reggel is emlékezetes marad, de nem
tudom összehasonlítani a maival. Hat
óra körül kezdődött a népvándorlás s
azóta szünet nélküli az elragadtatás.

A hídon megszólítottunk egy-két
járókelőt.

— En az Attila-körútról jövök —
felelt Málnai János, a Nehézipari Mi-
nisztérium előadója. — Azelett nap-
nap után a túlszűjolt 2-es villamos-
sal küszködtem, de most, még rövi-
debb idő alatt, sétálva is elérek munkahelyemre. Hogy mit érzek ezen az
első reggelen? Ezt nem lehet szóval
kifejezni.

Igy kezdődött az új híd első reg-
gele. Az őszi nap körül felhők bujkál-
tak, a Duna felett csipős novemberi
szél fújt. Mégis úgy érezte mindenki,
mintha hirtelen nagyon szép tavasz
szökött volna az életébe.